

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	V K 1513/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżeń, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	J. J.	Czyn zarzucany oskarżonemu w pkt II wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>1. I. J. (1) – żona J. J. dnia 10.06.2015r. kupiła w sklepie stacjonarnym (...) rewolwer (...) mod. K10 nr (...) - (...) wraz z kulami gumowymi i nabojami short 6MM. Do rewolweru dostała zaświadczenie importera, że jest to broń alarmowa kal 6 mm i można ją zakupić oraz posiadać bez zezwolenia. Dostała również legitymację posiadacza rewolweru potwierdzającą, że jest to broń alarmowa, na którą nie jest wymagane pozwolenie. Zakupiona przez nią broń miała oznaczenie na lewej stronie lufy „K.. 6 mm (...) & 17J”. Na prawej stronie lufy było oznaczenie (...). K10”</p> <p>Po jakimś czasie od zakupu w/w rewolweru dostała od swojego znajomego W. P. rewolwer (...) E. o nr (...) - (...). Broń ta miała oznaczenie na prawej stronie lufy „K.. 6 mm (...) & 17J”. Na lewej stronie lufy było oznaczenie „(...) E. (...), 5”.</p> <p>2. J. J. w nieustalonym bliżej czasie ale nie wcześniej niż 10.06.2015r. i nie później niż 08.01.2020r, nieustaloną ilości razy strzelał z rewolweru (...) E. o nr (...) - (...) lub z rewolweru (...) o nr (...) - (...)</p> <p>3. Rewolwer (...) E. o nr (...) - (...) oraz rewolwer (...) o nr (...) -</p>	<p>Paragon fiskalny wraz z zaświadczeniem i legitymacją posiadacza</p>	<p>k. 248-251</p>	
---	--	-------------------	--

<p>(...) to broń palna o kalibrze 10 mm, na której posiadanie wymagane jest pozwolenie.</p> <p>4. Sprzedaż przez firmę (...) rewolwerów (...) bez pozwolenia została zaakceptowana przez MSW w maju 2012r.</p> <p>5. Firma (...).pl prowadziła w okresie od lipca 2012r. do lipca 2015r. sprzedaż rewolweru (...) mod. K10 kal. 6 mm a informacja, że na zakup i posiadanie w/w towaru nie jest wymagane zezwolenie była ogólnodostępna.</p> <p>6. Dnia 08.01.2020r. podczas przeszukania domu przy ul. (...) w W. zajmowanego oraz J. J. i I. J. (1) funkcjonariusze policji ujawnili rewolwer (...) E. o nr (...) - (...) w wiatrolapie w pudełku oraz rewolwer (...) o nr (...) - (...) na biurku I. J. (1).</p> <p>7. J. J. i I. J. (1) dnia 26.10.1998r. zwarli umowę majątkową małżeńską, na mocy której wyłączyli obowiązującą ich wspólność ustawową małżeńską.</p> <p>8. J. J. nie miał zniesionej ani ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.</p>			
<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>k. 201v, k. 274-275, k. 315.</p>		

Częściowo zeznania świadka I. J. (1)	k. 275-276, k. 315v		
Zeznania świadka W. P.	k. 285		
Opinia biegłego H. J.	k. 179-197, k. 296v-297		
Pismo MSW	k. 294		
Protokół oględzin rzeczy	k. 23-24		
Pismo z (...)	k. 282		
Zeznania świadka E. K.	k. 25v		
Wypis z aktu notarialnego	k. 107		
Opinia biegłych lekarzy psychiatrów	k. 142- 145		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	J. J.	Czyn zarzucany oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. J. J. nie posiadał rewolweru (...) E. o nr (...) - (...) oraz rewolweru (...) o nr (...) - (...)	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego	k. 274-275, k. 315.	

2. J. J. nie wiedział, że posiadanie w/ w rewolwerów wymaga pozwolenia.			
Częściowo zeznania świadka I. J. (1)	k. 275-276, k. 315v.		
Zeznania świadka W. P.	k. 285		
OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, co do tego, że nie nabył znalezionej u niego w domu broni, nie posiadał jej oraz, że strzelał z niej jedynie kilka razy albowiem jego wyjaśnienia w tym zakresie znajdują oparcie w zeznaniach świadka I. J. (1). Sąd dostrzegł sprzeczność w wyjaśnieniach oskarżonego, co do faktu posiadania przez niego broni. W postępowaniu przygotowawczym w swoich pierwszych wyjaśnieniach oskarżony przyznał się do posiadania broni a w postępowaniu sądowym temu zaprzeczył. Nie mniej jednak wskazane przez niego przed sądem przyczyny przyznania się w	

	<p>postępowaniu przygotowawczym do nabycia broni- otrzymanie propozycji ugody od prokuratora- są logiczne i znajdują oparcie w protokole jego przesłuchania z postępowania przygotowawczego. Jak wynika z protokołu przesłuchania oskarżonego z postępowania przygotowawczego (k. 44-45) złożył on wniosek o wymierzenie mu kary w trybie art. 335§ 2 k.p.k. Nie mniej jednak, co istotne, oskarżony składając te wyjaśnienia nie miał przedstawionego zarzutu posiadania broni. Tym samym trudno brać pod uwagę jego wyjaśnienia w tym zakresie, zwłaszcza, że gdy składał wyjaśnienia po raz drugi w postępowaniu przygotowawczym kiedy przedstawiono mu drugi zarzut posiadania broni – nie przyznał się do jej posiadania.</p>	
<p>Częściowo zeznania świadka I. J. (1)</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka z postępowania sądowego, co do tego, że oskarżony nie nabył znalezionej u nich w domu broni, nie posiadał jej oraz, że strzelał z niej jedynie kilka razy albowiem jej zeznania korelują w tym zakresie z wyjaśnieniami oskarżonego z postępowania przygotowawczego i sądowego, którym sąd</p>	

dał wiarę. Nadto jej zeznania co do tego, że oskarżony nie nabył znalezionej u nich w domu broni znajdują oparcie w zeznaniach świadka W. P., który podał, że podarował I. J. (1) rewolwer na kuki gumowe. Za wiarygodnością zeznań świadka I. J. (1) w tym zakresie przemawia również fakt, że jak wynika z jej zeznań chodziła ona przed nabyciem tej broni na strzelnicę i interesowała się strzelaniem. Powyższe potwierdzał świadek P.. W świetle powyższego zasady logiki i doświadczenia życiowego przemawiają za daniem jej wiary, że to ona kupiła broń i ją posiadała a nie oskarżony. Za daniem wiary jej zeznaniom co do tego, że sama posiadała przedmiotową broń przemawia także fakt, że jeden z rewolwerów został znaleziony na jej biurku. Przy czym co warte podkreślenia powyższego nie da się zweryfikować ani podważyć albowiem z czynności przeszukania i zatrzymania broni nie został sporządzony protokół a świadek obecny podczas przeszukania domu oskarżonego składając zeznania przed sądem nie pamiętał dodatkowych szczegółów przeszukania i ujawnienia broni. Za daniem wiary zeznaniom tego świadka w w/w zakresie przemawia również fakt, że świadek

	<p>była konsekwentna w swoich zeznaniach co do tego, że to ona posiadała w/w broń. Sąd miał na uwadze, że świadek I. J. (1) jako osoba najbliższa dla oskarżonego – jego żona – może być zainteresowana składaniem zeznań korzystnych dla niego. Nie mniej jednak składane przez nią zeznania są niekorzystne dla niej samej i co za tym idzie mogą narażać ją na odpowiedzialność karną. Z tych wszystkich względów nie sposób uznać aby składała ona nieprawdziwe zeznania i co za tym idzie odmówić im waloru wiarygodności.</p>		
	<p>Zeznania świadka W. P.</p>	<p>Sąd dał wiarę jego zeznaniom albowiem korespondują one z zeznaniami świadka I. J. (1), którym sąd dał wiarę.</p>	
	<p>Paragon fiskalny wraz z zaświadczeniem i legitymacją posiadacza</p>	<p>Sąd dał wiarę tym dokumentom albowiem brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. Nadto korespondują one z zeznaniami świadka I. J. (1), którym sąd dał wiarę. Co istotne pismo nadesłane przez (...)potwierdza, że firma ta prowadziła sprzedaż w okresie od lipca 2012r. do lipca 2015r. takiej broni a informacja, że na zakup i posiadanie w/w towaru nie jest wymagane zezwolenie była ogólnodostępna. Wreszcie o wiarygodności tych</p>	

		dokumentów świadczy fakt, że rewolwer Z. R. K-10, 2,5” (takie samo oznaczenie jak na paragonie) jest nadal dostępny bez pozwolenia na stronie sklepów internetowych zajmujących się sprzedażą broni np. (...)	
	Pismo z (...)	Sąd dał wiarę temu dokumentowi albowiem brak jest podstaw do podważenia jego wiarygodności. Nadto informacje w nim zawarte korelują z zeznaniami świadka I. J. (1) oraz ze znajdującym się w aktach sprawy paragonem oraz z zaświadczeniem i legitymacją posiadacza.	
	Zeznania świadka E. K.	Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka albowiem jego zeznania znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, w zeznaniach świadka I. J. (1) a także w protokole oględzin rzeczy.	
	Protokół oględzin rzeczy	Sąd dał wiarę temu dokumentowi albowiem został on sporządzony przez uprawnioną do tego osobę. Nadto okoliczności, które dokumentował znajdują oparcie w wyjaśnieniach oskarżonego i w zeznaniach świadka I. J. (1).	
	Opinie biegłego H. J.	Sąd dał wiarę obu opiniom biegłego (pisemnej i	

		ustnej) albowiem zostały one wydane przez osobę posiadającą wiadomości specjalne po dokładnym zapoznaniu się z bronią a ich wnioski końcowe znajdują oparcie w badaniach.	
	Pismo MSW	Sąd dał wiarę temu dokumentowi jako dokumentowi urzędowemu nie znajdując podstaw do podważenia jego wiarygodności. Nadto informacje w nim zawarte znajdują oparcie w opinii ustnej biegłego.	
	Wypis z aktu notarialnego	Sąd dał wiarę temu dokumentowi jako dokumentowi urzędowemu.	
	Opina biegłych lekarzy psychiatrów	Sąd dał wiarę opinii biegłych albowiem została ona sporządzona przez osoby posiadające wiadomości specjalne, po zbadaniu oskarżonego a jej wnioski końcowe znajdują oparcie w badaniach. Nadto nikt nie kwestionował jej prawdziwości.	
1.2.	<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		

Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Zeznania I. J. (1)	<p>Sąd nie dał wiary jej zeznaniom z postępowania przygotowawczego, w których podała, że nie pamięta czy broń ta była zakupiona przez nią czy też przez jej męża albowiem powyższemu przeczą jej zeznania z postępowania sądowego, które zostały przedstawione szerzej wyżej oraz treść jej zeznań z postępowania przygotowawczego. Będąc słuchana na powyższe w postępowaniu przygotowawczym konsekwentnie wskazywała, że posiadała broń oraz wypowiadała się co do wymaganego na broń pozwolenia oraz co do rodzaju naboju do tej broni. Powyższe świadczy o tym, że posiadała ona wiedzę na temat tej broni. W konsekwencji powyższe daje podstawy do uznania, że to ona nabyła przedmiotową broń. Nadto świadek podczas składania zeznań przed sądem nie miała wątpliwości kto zakupił przedmiotową broń. Zaś sprzeczności w swoich wyjaśnieniach tłumaczyła zdenerwowaniem podczas składania pierwszych zeznań, co może być uzasadnione, zwłaszcza jeśli zważyć, że zeznania te składała w dniu zatrzymania jej męża</p>	

		i przeszukania jej mieszkania.	
	Protokół oględzin 3 telefonów i 2 wag	Dowody ten nie mają żadnego znaczenia dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Nie zawierają żadnych informacji mających związek z czynem zarzucanym oskarżonemu w pkt II.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>Oskarżonemu zarzucono popełnienie czynu z art. 263 § 2 k.k. Przepis art. 263 § 2 k.k. stanowi: „ kto to bez wymaganego zezwolenia posiada broń palną lub amunicję, podlega karze ...”</p> <p>W ocenie sądu oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał ustawowych znamion czynu zabronionego. Za powyższym przemawiają następujące argumenty:</p> <p>Po pierwsze w ocenie sądu brak jest podstaw do uznania, że oskarżony posiadał znalezione u niego w domu broń palną. Jak wynika z jego</p>			

wyjaśnień oraz zeznań słuchanych w sprawie świadków, którym sąd dał wiarę, oskarżony nie nabył znalezionych u niego w domu rewolwerów. Jeden z rewolwerów zakupiła jego żona zaś drugi rewolwer jego żona dostała od swojego znajomego. Przy czym jak wynika z aktu notarialnego między oskarżonym a I. J. (1) nie istnieje wspólność majątkowa małżeńska. Tym samym nabyte przez I. J. (1) rzeczy nie stanowią własności obojga małżonków. Ponadto z dowodów tych wynika, że w/w broń zakupiła i dostała I. J. (1) celem osobistego korzystania z niej. Jak wykazano wyżej I. J. (1) interesowała się strzelaniem z broni, chodziła wcześniej na strzelnicę i chciała postrzelać sobie z w/w broni. Z tego powodu nabyła jeden z rewolwerów i przechowywała go u siebie w pokoju. Tym samym jako uzasadniony jawi się wniosek, że to I. J. (2) posiadała w/w broń i głównie ona z broni tej korzystała. Wreszcie jak wynika z w/w dowodów oskarżony jedynie kilka razy strzelił z w/w broni. Takie zachowanie – tj. użycie nawet kilkukrotne danej rzeczy nie może być utożsamiane z jej posiadaniem. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie to I. J. (2) posiadała znaną

u nich w domu broń
a oskarżony jedynie co
najwyżej kilka razy z niej
korzystał. Za powyższym
przemawiają argumenty
wyrażone w doktrynie oraz
w orzecznictwie sądów.

Jak podnosi się w
doktrynie pojęcie
posiadania występuje w
prawie karnym w
znaczeniu potocznym,
jako „mieć, trzymać,
utrzymać”, bez
zabarwienia konotacją
jurydyczną, o ile z treści
samego aktu prawnego lub
kontekstu, w jakim daną
regulację wiązać należy
z innymi przepisami, nie
wynika co innego (por. D.
Wysocki, Pojęcie..., s. 7 i
n.). Zdaniem Z. Ć. : „Jeśli
używamy określenia „mieć
coś, dysponować czymś”,
to zakładamy świadomość
tego zachowania po
stronie sprawcy, jego
aktywność woli. **Jeśli
nawet ktoś trzyma
w ręce przedmiot,
a nie wie, że jest
to broń palna, to
trudno mówić o
posiadaniu.** Podobnie
jeśli jego świadomość
jest wyłączona z innych
przyczyn (np. hipnoza,
niepoczytalność, sen) czy
też w sytuacji, gdy ktoś
np. wyciąga przedmioty z
czyjegoś bagażu i natrafia
na przedmiot, który po
wyjęciu okazuje się bronią
palną, a nie tylko jej
metalową atrapą. Fakt, że
przez chwilę trzymał ją w
ręce, nie oznacza wcale,
że mamy do czynienia

z możliwym zarzutem posiadania broni, skoro miało to całkowicie przypadkowy charakter, mimo że ten ktoś ją „miał”. Dlatego rację ma w pełni A. P. (Posiadanie..., s. 63), gdy twierdzi, że w prawie karnym, podobnie jak w przypadku posiadania w prawie cywilnym, musi istnieć możliwość władania rzeczą oraz zamiar tego władania.

Podobne stanowisko wyrażone jest w orzecznictwie sądów. Zgodnie z wyrokiem SA w Krakowie z 27.06.2002 r., II AKa 149/02, KZS 2002/7-8, poz. 47, przez posiadanie w rozumieniu prawa karnego należy rozumieć każde faktyczne władanie rzeczą lub mieniem, bez odwoływania się do cywilistycznych konstrukcji posiadania. W uchwale SN (7) z 27.01.2011 r., I KZP 24/10, OSNKW 2011/1, poz. 2. wydanej wprawdzie na tle ustawy z 21.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. poz. 1485 ze zm.) sąd odniósł się do rozumienia pojęcia posiadania. Stwierdził, że pojęcie posiadania w prawie karnym nie jest tożsame ze znaczeniem, jakie temu terminowi nadaje się w prawie cywilnym. W prawie karnym sformułowanie to, jeśli nic innego nie wynika z treści aktu prawnego lub kontekstu, w

jakim określoną regulację wiązać należy z innymi przepisami, jest używane w znaczeniu ogólnym i oznacza „mieć” coś, „dysponować” czymś. Sąd powiedział też, że z tak rozumianym posiadaniem nie należy wiązać ani żadnego możliwego do zdefiniowania horyzontu czasowego, ani cywilistycznie pojmowanych atrybutów władztwa nad rzeczą. Wobec tego „posiadanie”, zdaniem Sądu Najwyższego, oznacza świadome i faktyczne dysponowanie rzeczą, niezależnie od czasu jego trwania. Nie mniej jednak dalej Sąd Najwyższy wskazuje, że sam ustawodawca traktuje używanie broni palnej jako jej posiadanie wymagające uzyskania pozwolenia.

Z tym ostatnim twierdzeniem nie sposób się zgodzić w odniesieniu do niniejszej sprawy. Tu wskazać należy, że orzeczenie to ma glosy krytyczne. Ponadto pozostaje ono w sprzeczności z poprzednim stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 21 stycznia 2009 r., II KK 197/08, które sąd podziela. W wyroku tym Sąd Najwyższy stwierdził, że „nie budzi wątpliwości, że samo wręczenie takiej broni przez jej posiadacza innej osobie, wyłącznie w celu oddania przez

nią strzału, nie przenosi na nią posiadania tej broni. W przeciwnej sytuacji ze strzelnic dla celów sportowych czy rekreacyjnych mogłyby korzystać wyłącznie osoby mające zezwolenie na posiadanie broni palnej". Sąd ma świadomość, że to ostatnie orzeczenie (II KK 197/08) jest orzeczeniem wcześniejszym i nie ma rangi uchwały jak to późniejsze, nie mniej jednak to właśnie wcześniejsze orzeczenie jest dla sądu bardziej przekonujące. Posiłkując się powyższymi orzeczeniami należy mieć na uwadze, że oba orzeczenia zostały wydane w sprawach dotyczących posiadania środków odurzających i udzielają odpowiedzi na pytanie czy zażywanie środków odurzających jest posiadaniem ich w rozumieniu art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii czy też nie a tym samym nie zajmują się bezpośrednio tematyką posiadania broni. Nie mniej jednak w obu orzeczeniach rozróżnia się pojęcia posiadania, używania, korzystania i zażywania. Odnosząc powyższe orzeczenia do niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że w/w broń posiadała żona oskarżonego a oskarżony zaledwie kilka razy z niej korzystał. Pytanie jakie należy sobie zadać w niniejszej sprawie to czy

kilkukrotne korzystanie przez oskarżonego z broni jest równoznaczne z jej posiadaniem. Zdaniem sądu trudno uznać, aby kilkukrotne użycie broni wypełniało pojęcie posiadania broni, o którym mowa wyżej. Za powyższym przemawia fakt, że ustawodawca penalizując zachowanie polegające na używaniu lub korzystaniu z czegoś używa dokładnie tych słów a nie obejmuje tego zachowania słowem posiadania. Tak jest np. w przypadku przestępstwa z art. 208 prawa telekomunikacyjnego, który stanowi : "Kto bez wymaganego pozwolenia używa urządzenia radiowego nadawczego lub nadawczo-odbiorczego, podlega karze..." oraz w przypadku przestępstwa z art. 289 § 1 k.k., który stanowi : „Kto zabiera w celu krótkotrwałego użycia cudzy pojazd mechaniczny, podlega karze...”. Z powyższego wynika, że ustawodawca rozróżnia nie tylko posiadanie od używania ale również rozróżnia używanie od krótkotrwałego używania i określając odpowiedzialność karną za używanie czegoś nie posługuje się terminem posiada tylko słowem używa. Ponadto za tym, że kilkukrotne użycie broni nie oznacza posiadania broni przemawia fakt,

że ustawodawca dla rozumienia pojęcia posiadania odwołuje się do znaczenia potocznego tego pojęcia. A skoro tak to nie może budzić wątpliwości, że pojęcie „używania czegoś” w znaczeniu potocznym nie jest tożsame z pojęciem „posiadania czegoś”. Osoba nie będąca właścicielem czy posiadaczem danej rzeczy może tej rzeczy używać za zgodą lub bez zgody osoby uprawnionej i z samego faktu, że korzysta z tej rzeczy (używa) jej nie staje się jej posiadaczem i nie jest uznawana za jej posiadacza.

Po drugie nawet gdyby przyjąć, że kilkukrotne korzystanie z broni przez oskarżonego stanowiło posiadanie broni to nie sposób uznać aby oskarżony miał świadomość, że broń ta jest bronią palną i co za tym idzie, że posiadanie jej wymaga pozwolenia. Tym samym nie sposób uznać aby oskarżony posiadał świadomie w/ w broń bez zezwolenia. Tu wskazać należy, że jego żona zakupiła jeden z rewolwerów w stacjonarnym sklepie – (...).pl czyli w sklepie posiadającym koncesję na sprzedaż takiej broni. Tym samym działała ona w uzasadnionym zaufaniu do sprzedawcy, że sprzedając jej broń sprzedaje ją zgodnie z obowiązującym

w kraju prawem a co za tym idzie, że skoro nabywa broń nie posiadając na nią pozwolenia to pozwolenie na zakupioną przez nią broń nie jest wymagane. Na potwierdzenie powyższego otrzymała od sprzedawcy zaświadczenie importera, że jest to broń alarmowa kal 6 mm i można ją kupić oraz posiadać bez zezwolenia. Dostała również legitymację posiadacza rewolweru potwierdzającą, że jest to broń alarmowa, na którą nie jest wymagane pozwolenie. Okoliczność, że sklep (...)pl prowadził sprzedaż w/w rewolweru oraz, że na jego kupno i posiadanie nie było wymagane zezwolenie znajduje potwierdzenie w piśmie (...), gdzie stwierdzono, że sklep (...)pl w okresie od lipca 2012r. do lipca 2015r. prowadził sprzedaż rewolweru Z. R. mod. K-1 kal 6 mm oraz, że informacja, że na posiadanie i zakup w/w rewolweru nie jest wymagane zezwolenie była ogólnie dostępna. Wreszcie MSW uznało w 2012r, że sprzedaż rewolwerów Z. K-10 nie wymaga zezwolenia. Powyższe potwierdził biegły w swojej ustnej opinii, wskazując, że po 2012r. do 2019r. do wejścia w życie ustawy o działalności gospodarczej, w której zwarta została definicja

kalibru oraz definicja ładunku miotającego broń zabezpieczona w sprawie sprzedawana była bez zezwolenia. To zdaniem biegłego wynikało z niejasnych opinii oraz złej interpretacji ustawy o broni i amunicji. W świetle powyższego w ocenie sądu I. J. (1) nabywając w/w broń w sklepie (...).pl działa w uzasadnionym przekonaniu, że na zakup i posiadanie tej broni nie jest wymagane pozwolenie. Podobnie jeśli chodzi o drugą broń- którą otrzymała od znajomego W. P.. W. P. będąc słuchanym na powyższą okoliczność zeznał, że zanim zakupił broń, którą przekazał I. J. (1), najpierw sprawdził w Internecie czy na broń taką wymagane jest pozwolenie. Ponadto jak wskazał, sklep, w którym zakupił broń dawał certyfikat, że broń jest dopuszczona do sprzedaży bez zezwolenia. Do tej drugiej części zeznań świadka należy podchodzić z ostrożnością z uwagi na fakt, że sklep, w którym świadek zakupił broń nie potwierdził aby taką broń sprzedawał. Nie mniej jednak taka broń sprzedawana jest nadal na stronie (...) jako broń hukowa bez pozwolenia. Dlatego też z tego powodu brak jest podstaw do podważenia wiarygodności świadka P., co do tego, że na broń tą nie było wymagane pozwolenie i

taką informację znalazł w Internecie. Tutaj wskazać należy, że oznaczenia na broni, którą I. J. (1) dostała od świadka P. są podobne do oznaczenia na rewolwerze, który sama zakupiła. Na zakupionym przez nią rewolwerze jest oznaczenie „K.. 6 mm (...)<17J” a na rewolwerze, który dostała od świadka jest oznaczenie „K.. 6 mm (...)(...)”. Jak wynika z opinii ustnej biegłego takie oznaczenie wskazuje, że nabój do broni jest 6 mm, tylko, że zdaniem biegłego to oznaczenie dotyczy broni alarmowej (czyli takiej jaka została I. J. (1) sprzedana) a nie broni palnej (jaka okazała się być w/w broń). Tym samym I. J. (1) miała uzasadnione podstawy do uznania, że broń którą dostała od świadka P. jest bronią na którą nie jest wymagane pozwolenie, tym bardziej, że z broni tej wystrzeliwała tylko gumowe kulki podobnie jak z zakupionej przez siebie broni (tylko takie pociski znaleziono razem z rewolwerami). O tym, że świadek I. J. (1) miała uzasadnioną podstawę do uznania, że posiadanie zakupionego przez nią rewolweru Z. nie wymaga pozwolenia świadczy wreszcie treść ustawy o broni i amunicji. Stosownie do treści art. 11 pkt 11 tej ustawy broń alarmowa o kalibrze do 6 mm nie wymaga

pozwolenia. Oznaczenie na kupowanej przez nią broni wskazywało, że jest broń alarmowa o kalibrze 6 mm, czyli, że jest to taka broń, która nie wymaga pozwolenia. Tym samym kupując tak oznaczoną broń i to w koncesjonowanym sklepie miała uzasadnioną podstawę do uznania, że posiadanie zakupionego przez nią rewolweru Z. nie wymaga pozwolenia. To samo dotyczy rewolweru marki M. (...) - broni hukowej (alarmowej). Broń tą I. J. (1) dostała od swojego znajomego po tym jak sama kupiła podobną – rewolwer Z. w koncesjonowanym sklepie stacjonarnym. Otrzymana od znajomego broń również miała oznaczenie 6 mm. Z tych przyczyn oraz wskazanych szerzej wyżej I. J. (1) miała prawo przypuszczać, że również i na tą broń nie jest wymagane pozwolenie.

Sądowi znane jest stanowisko wyrażone przez SN w postanowieniu z dnia 20.04.2016r. w sprawie o sygn. akt III KK 135/16 zgodnie z którym zakup przedmiotu mającego cechy broni (amunicji), nawet od przedsiębiorcy, który zawodowo zajmuje się sprzedażą tego rodzaju towarów, nie zwalnia kupującego od upewnienia się, czy kupowany przedmiot rzeczywiście spełnia kryteria broni

(amunicji), do posiadania której nie jest potrzebne pozwolenie. Nie mniej jednak tutejszy sąd stanowiska tego nie podziela. Pytanie jakie należy sobie zadać to : co powinien zrobić kupujący aby upewnić się czy nabyta przez niego w koncesjonowanym sklepie broń jest bronią na której zakup i posiadanie wymagane jest pozwolenie. Wydaje się oczywistym, że to właśnie podmiot który otrzymuje od państwa koncesje na sprzedaż broni ma stosowną w tym zakresie wiedzę i co za tym idzie daje rękojmię, że sprzedawana przez niego broń bez pozwolenia jest bronią, na którą nie jest wymagane pozwolenie. Kupujący może również udać się do najbliższego komisariatu policji celem potwierdzenia czy dana broń nie wymaga pozwolenia, jednakże „zwykły” policjant, nie posiadający wiedzy specjalnej w zakresie broni nie jest w stanie stwierdzić czy okazana mu broń jest bronią, na której posiadanie wymagane jest pozwolenie. Nadto w jakim trybie funkcjonariusz policji miałby poświadczyć powyższe. Z pewnością w takim przypadku dana broń zostałaby przekazana do laboratorium policji. Zaś wydanie opinii przez biegłego z laboratorium policji trwa parę

miesiący i kosztuje parę tysięcy złotych (parokrotnie więcej niż zakupiona broń). W ocenie sądu nakładanie na kupującego takich wymagań w sytuacji funkcjonowania koncesjonowanych podmiotów wydaje się niczym nieuzasadnione. To właśnie koncesjonowany podmiot w przypadku stwierdzenia, że sprzedaje broń, na którą wymagane jest pozwolenie, bez pozwolenia powinien ponosić odpowiedzialność za naruszenie warunków koncesji a nie obywatel działający w zaufaniu do takiego podmiotu. Nadto jak wskazano wyżej sama ustawa zwalania broń alarmową o kalibrze do 6 mm od posiadania pozwolenia. A takie oznaczenie nosiła zakupiona przez I. J. (1) broń. Wreszcie wskazać należy, że skoro wątpliwości co do zakwalifikowania posiadanej przez I. J. (1) broni do broni palnej miało samo M. Spraw Wewnętrznych oraz (...) Instytut (...) (na co wskazuje biegły w opinii ustanej) to trudno oczekiwać aby kupujący – nie będący koncesjonowanym podmiotem mógł powyższe stwierdzić we własnym zakresie.

W świetle powyższego w ocenie sądu nie sposób

uznać aby oskarżony, który kilkakrotnie korzystał z broni swojej żony, posiadał broń mając świadomość, że na jej posiadanie wymagane jest pozwolenie i nie posiadając stosownego pozwolenia.			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. J.	I i X	XI	W czasie czynności przeszukania pomieszczeń mieszkalnych zajmowanych przez oskarżonego zatrzymano trzy telefony komórkowe należące do oskarżonego. Brak jest podstaw do uznania, że telefony te pochodziły z przestępstwa lub służyły do jego popełnienia. W związku z powyższym sąd orzekł o ich zwrocie oskarżonemu.
1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>XII.</p>	<p>Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych uznając, że oskarżony nie będzie ich w stanie uiścić bez uszczerbku dla siebie i rodziny oraz kierując się względami słuszności. Oskarżony otrzymuje dochody w wysokości 2.000 zł miesięcznie, ma długi i ma stwierdzony umiarkowany stopień niepełnosprawności. Ponadto sąd uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia czynu. Znaczna część kosztów procesu związana jest z przeprowadzeniem dowodów w tym zakresie i stanowią ją koszty opinii biegłego z zakresu broni i amunicji.</p>	

1Podpis	
Sylwia Słowiok-Janus z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć prokuratorowi	